

Tijdschrift voor Tandheelkunde

NOVEMBER 1935

XLII JAARGANG AFLEVERING 11

REDACTIONEEL GEDEELTE

BELONINGEN EN LICENTIES

Een bevriend collega zendt ons een aantal paperassen, bevattende allerlei aanbiedingen van apparaten en medicamenten — al dan niet vergezeld van voorstellen tot belooning van den tandarts wanneer hij deze wonderen den patiënten wel zal willen aanbevelen — en vraagt of dit niet eens een onderwerp is om er op deze plaats eenige woorden aan te wijden.

Inderdaad mag daar zoo langzamerhand wel eens iets over gezegd worden!

Een tiental jaren geleden wezen wij eens op de ergerlijke wijze waarop sommige fabrikanten van geneesmiddelen door middel van snorkende advertenties en circulaires hun waar aanprezen, waarbij het ergerlijke vooral dààrin was gelegen, dat de adverteerende fabrikant zijn deskundige lezers wel voor ongeloofelijke dwazen moest aanzien, om aan te nemen dat zij deze nonsens ook maar een oogenblik au sérieux zouden nemen. Het wil ons voorkomen dat deze vorm van reclame werkelijk aanzienlijk verbeterd is in de laatste jaren.

Inmiddels is het er echter niet gemakkelijker op geworden „geld te verdienen” en zoo beproeft men thans weder nieuwe methodes. Wij krijgen nu mededeelingen over voortreffelijke apparaten, die wij toch vooral onze patiënten moeten aanbevelen, waarbij ons als „commissieloon” zulk een apparaat

wordt aangeboden, wanneer wij tenminste een half dozijn hebben weten te „plaatsen”!

Of wel, men biedt het apparaat den tandarts goedkooper aan en zendt hem het verschil, wanneer door zijn bemiddeling zulk een instrument geleverd wordt!

Dit wordt hem dan toegezonden als „Konsultationshonorar”. Naar aanleiding hiervan schrijft Wild in de *Schweizerische Monatschrift*, dat de betrokken firma, die deze „Liebesdienste” met Fr. 10.— beloont, blijkbaar het elementaire verschil niet kent tusschen „consult” en „honorarium” eenerzijds en „provisie” anderzijds!

Wij zijn het met Wild volmaakt eens, dat het hoog tijd wordt dat de heeren dit eens gaan inzien en ons met deze onsmakelijkheden niet verder lastig vallen!

Een andere methode van geldverdieneu — en dit geldt voor de in latere jaren verrezende tandtechnische laboratoria — is het verkrijgen van „licenties” voor alles en nog wat.

Wij ontvangen circulaires, die ons mededeelen dat men verheugd is ons te kunnen melden dat de steller zoo gelukkig is geweest om in het belang van de Nederlandsche tandheelekunde, de hand te kunnen leggen op het alleenverkooprecht van roestvrij staal, van gietstaal, van geëmailleerde of andere kronen, enz. enz. en dat wij dus voortaan ons werk slechts naar hem hebben te zenden om al de daaraan verbonden voordeelen deelachtig te kunnen worden.

Het is duidelijk dat als deze methoden in de toekomst bij voortdoring worden toegepast, een en ander ernstig afbreuk moet gaan doen aan de mogelijkheid om nieuwe vondsten op hunne waarde te toetsen en zodoende het bevorderen van verbeteringen in onze werkwijzen in den weg zal staan.

Dat fabrikant en uitvinder recht hebben op een belooning voor hun tijd, kosten en moeiten spreekt van zelf. Die belooning behoort te zijn uitgedrukt in den prijs van het aangeboden materiaal. Maar dat het redelijk is om door licenties het algemeen gebruik van voor de praktijk nuttige middelen te belemmeren, moet ten sterkste worden ontkend en dat

deze methode voor de betrokkenen voordeel zou hebben, eveneens.

Integendeel, de stijgende ergernis over dergelijke misbruiken zal zéér velen er van weerhouden de bedoelde materialen, apparaten of middelen te gebruiken.

Er is in een beroep als de tandheelkunde, voor een deel afhankelijk van technische hulpmiddelen, altijd een nauwe en goede samenwerking geweest tusschen fabrikant en tandarts. Vele tandartsen van wereldreputatie, hebben in den loop der jaren medegewerkt om het product van den fabrikant voor de professie zoo hoog mogelijk op te voeren.

Men dient echter te begrijpen, dat er behalve een tandheekundige ethiek, ook een fabrikanten ethiek moet worden gehandhaafd en wij vreezen dat de laatste — wellicht onder den druk der tijden — in de klem dreigt te geraken.

Wanneer dit niet spoedig wordt ingezien zal de actie, reactie wekken en ons dwingen stelling te nemen tegen deze licentiemanie, die op tal van wijzen onbehoorlijke gedragingen in de hand werkt, waarop wij hier voor het oogenblik niet nader wenschen in te gaan.

Wij vertrouwen echter dat gevoel van eigenwaarde en eigenbelang, zoowel fabrikanten als laboratoriumhouders zal doen terugkeeren van de dwalingen huns weegs en dat wij bevrijd zullen worden zoowel van aanbiedingen van „commissieloon”, als van de vreugden over nieuwe „licenties”.

N.